

Arrest

nr. 273 320 van 25 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155 / 101
5100 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DE TROYER en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 8 oktober 2019 België binnen en verzoekt op 8 november 2019 een eerste keer om internationale bescherming. Op 20 maart 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek en tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 1 juli 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep, ingesteld tegen de beslissing van verzoekster.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, dient verzoekster op 17 november 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 8 februari 2022 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans

bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Albanese nationaliteit en afkomstig Novosej (Kukës, Albanië). U was voor uw vertrek uit Albanië woonachtig in Tirana en er werkzaam als verpleegster in een privéziekenhuis.

U diende op 8 november 2019 in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek verklaarde u rond september 2019 ontdekt te hebben dat u reeds vijf à zes maanden zwanger was. U lichtte uw vriend R.Z. in over deze zwangerschap. Hij geloofde evenwel niet dat hij de vader van het kind was en wou hierbijgevolg niets mee te maken hebben. Dit betekende het einde van jullie relatie. Begin oktober 2019 achterhaalden uw moeder en uw zus dat u zwanger was. Zij zijn heel conservatief en verzetten zich tegen de geboorte van dit kind. U wou het evenwel niet laten weghalen. De dag dat ze dit trouwens achterhaalden, werd u eerst hard door hen geslagen, vooral op uw buik. Vervolgens gaven ze u slaapmedicatie en brachten ze u bewusteloos naar het American Hospital privé-ziekenhuis in Tirana, waar ze een gynaecoloog veel geld hadden gegeven om een ingreep uit te voeren. Toen u wakker werd in dit ziekenhuis vroeg deze gynaecoloog u of u effectief het kind wou laten weghalen. U gaf aan dit niet te willen en kreeg hierop van de dokter te horen dat u hoe dan ook veel gevaar zou lopen bij een dergelijke ingreep aangezien u reeds zes maanden zwanger was. Diezelfde dokter raadde u hierop aan het ziekenhuis te verlaten. U schakelde de hulp in van een vriendin die u vanuit dit ziekenhuis naar een hotel in Tirana bracht. U regelde hierop uw ontslag op uw werk, ging een aantal documenten afhalen bij de gemeente en regelde met de hulp van een neef in België uw vertrek uit Albanië. Na een dag en een nacht in dit hotel te hebben verbleven, verliet u op 8 oktober 2019 Albanië. U reisde met het vliegtuig via Wenen (Oostenrijk) naar België. Diezelfde dag kwam u in België aan.

Op 6 december 2019 werd uw zoon R.L. in Namen geboren.

Op 20 maart 2020 werd dit verzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als kennelijk ongegrond beschouwd. Op 6 april 2020 diende u tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) verwierp dit beroep op 1 juli 2020.

Zonder België verlaten te hebben, diende u op 17 november 2021 in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. In uw huidige verzoek houdt u vast aan de verklaringen afgelegd in uw eerste verzoek. U herhaalt dat uw familie u niet kan vergeven voor wat u gedaan heeft en stelt dat uw familie en de familie van uw voormalige vriend conflicten hadden. U vreest dat de familie van uw voormalige vriend uw zoon zal vermoorden en dat ze u in de prostitutie zal dwingen. U haalt daarnaast ook aan dat u in België geen kinderopvang vindt, dat u hier in België naar school wilt gaan en een leven wenst op te bouwen, alsook dat de ziekenhuizen u niet wilden helpen toen uw zoon ziek was omdat u niet over verblijfspapieren beschikt. U voegde hieraan toe dat uw zoon geboren is met koorts en vaak last heeft van diarree en koorts.

U legde ter staving van uw verzoek uw paspoort en de geboorteakte van uw zoon L.R. neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een weigeringsbeslissing en dit omdat u niet aannemelijk gemaakt had dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van het bestaan van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U had immers niet aangetoond dat u in uw land van herkomst de mogelijkheden om bescherming te krijgen volledig had uitgeput en dit omdat (i) u nooit klacht neerlegde bij de politie of enige andere instantie en geen initiatief nam om juridisch advies in te winnen, (ii) de autoriteiten niet kunnen optreden tegen feiten waarvan zij niet op de hoogte worden gesteld, (iii) uw betoog dat u in uw toestand enkel dacht aan vertrekken en onder stress stond, niet volstond; (iv) gezien u geen klacht heeft ingediend, niet kan worden besloten dat u bij een klacht met tegenkanting door de politie zou worden geconfronteerd, (v) uw stelling dat twee neven die bij de politie werken u zouden tegenwerken, slechts een vermoeden betrof van uw kant; (vi) u nooit problemen gekend heeft met de politie en (vii) het niet volstaat dat u 'meent' persoonlijk niet te kunnen rekenen op veel bescherming door de Albanese autoriteiten. Naast deze vaststellingen, verwees de commissarisgeneraal ook naar de COI Focus van Albanië van 27 juni 2018 waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden en worden genomen om de politionele en professionele autoriteiten te professionaliseren en corruptie verder aan te pakken. Er werd besloten dat uit deze documentatie volgt dat de in Albanië opererende autoriteiten aan hun onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden in geval van eventuele veiligheidsproblemen.

Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen integraal bevestigd. U diende tegen deze beslissing geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u in onderhavig verzoek wat betreft uw vrees ten opzichte van uw eigen familie geen nieuwe argumenten aanvoert. U beperkte zich in deze tot de stelling dat u zich nog steeds bedreigd voelt door de situatie waarin u zit (Verklaring volgend verzoek, punt 16). U herhaalde dat uw familie u niet kan vergeven dat u zwanger bent geraakt van een persoon met wie uw familie niet akkoord was (Verklaring volgend verzoek, punt 21). Uw vrees ten opzichte van uw eigen familie werd in uw vorige verzoek reeds uitgebreid besproken en de conclusie dat u geen reden heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechterlijke zin en evenmin een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar Albanië, werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (cf. supra). U haalde met betrekking tot uw vrees ten opzichte van uw eigen familie geen nieuwe elementen aan die de in vorige beslissingen aangehaalde argumenten kunnen ondermijnen.

Wat betreft uw vrees dat de familie van uw voormalige vriend R.T. uw zoon zal vermoorden en u in de prostitutie zal dwingen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u deze vrees op geen enkele manier concretiseert (Verklaring volgend verzoek, punt 19). Zo blijkt uit uw verklaring op geen enkel moment om welke reden de familie van uw voormalige vriend het op uw zoon gemunt zou hebben. U stelde in dit verband dat de familie van uw voormalige vriend niet erkent dat hij de vader is van uw zoon (Verklaring volgend verzoek, punt 21). Dit vormt echter bezwaarlijk een geloofwaardig motief om uw kind naar het leven te staan. U verklaarde daarnaast ook dat uw en zijn familie conflicten hebben (Verklaring volgend verzoek, punt 21). U gaf echter niet aan wat deze conflicten precies inhouden, waardoor uw stelling weinig overtuigend overkomt. Dat er dient te worden getwijfeld aan de door u aangehaalde bedreigingen, blijkt verder ook uit de vaststelling dat u niet op een geloofwaardige manier kon uitleggen hoe u te weten kwam dat de familie van uw voormalige vriend uw zoon wil vermoorden en u in de prostitutie wil dwingen. U

heeft volgens uw verklaringen immers met niemand in Albanië nog contact, ook niet met uw eigen familie of met uw voormalige vriend (Verklaring volgend verzoek, punt 21 en Notities Persoonlijk Onderhoud 1ste verzoek om internationale bescherming, d.d. 10 maart 2020, p.4 en p.6). Uw stelling dat u dit hoorde van heel veel Albanezen in Namen die uit uw streek afkomstig zijn toen u in de zomer naar het park ging om er te wandelen met uw kind, kan maar moeilijk overtuigen (Verklaring volgend verzoek, punt 19). Dit wringt overigens ook met uw eerdere stelling in uw eerste verzoek dat u in België veel binnen blijft uit schrik dat uw familie u zal vinden (NPO 1ste verzoek, p. 6). Dergelijke incoherente verklaringen plaatsen een bijkomend voorbehoud bij uw stelling dat de familie van uw voormalige vriend u bij terugkeer naar Albanië bedreigt. Het stemt bovendien tot nadenken dat u, nadat u reeds in de zomer van 2021 te weten kwam dat u en uw zoon gevaar lopen in Albanië, nog tot 17 november 2021 wachtte om een tweede verzoek in te dienen. Verder mag het verbazen dat u, die luidens uw laatste verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste verzoek, sinds januari 2020 geen contact meer heeft met uw voormalige vriend, nu plotsklaps zou vernomen hebben dat zijn familie u bedreigt (NPO 1ste verzoek, p. 6). U legt bovendien geen enkel begin van bewijs neer waaruit blijkt dat u of uw zoon door de familie van uw voormalige vriend gevisieerd zou worden.

Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor de problemen met de familie van uw voormalige vriend geen beroep zou kunnen doen op de in Albanië beschikbare autoriteiten. U haalde in het kader van uw huidige, tweede verzoek om internationale bescherming immers geen enkel element aan waaruit zou kunnen blijken dat er voor u in Albanië geen bescherming beschikbaar is.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt voorts dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt gezinszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het

doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Het Commissariaat-generaal erkent daarnaast dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een "nationaal doorverwijzingsmechanisme" aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese "Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence" en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau 'child protection units' actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderschulpdienst actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Gelet op bovenvermelde meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie te doen wijzigen. De identiteit van u en uw zoon staat hier immers niet ter discussie.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

*Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.
(...)”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 57/6, 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals van “het beginsel van behoorlijk bestuur die tegenpartij ertoe verplicht een beslissing te nemen met kennis van zaken”.

Zij licht haar middel als volgt toe:

“Overwegend dat verzoekster uitgelegd heeft dat ze nog altijd haar familie vreest, die zich tegen haar zwangerschap en de geboorte van het kind verzette.

Dat tegenpartij herhaalt dat zij niet heeft kunnen bewijzen dat ze niet de bescherming van de Albanese autoriteiten kon vragen.

Dat ze nochtans herkent dat het huiselijk geweld nog heel verspreid is in Albanië en dit ondanks de inspanningen die door de Albanese autoriteiten uitgevoerd worden om meer aandacht daaraan te besteden, het probleem ver van opgelost is.

Dat ze eraan voegt, dat in dit opzicht, de kwaliteit van de aktie van de politie nog verbeterd moet worden. Dat verzoekster verslagen neerlegt, die wel tonen dat de situatie van de Albanese vrouwen catastrofaal is

Dat onder ander « c 'est affreux : une femme sur deux ! violence physique ou psychologique... L'état ne s'est jamais vraiment préoccupé de ces questions ! Pourtant c'est avec des lois que les mentalités changent. Des lois sont rédigées aujourd'hui, mais les mentalités ne vont pas changer tout de suite. Il faudra au moins une décennie pour changer les mentalités ».

Dat in tegenstelling met wat tegenpartij verklaart, het feit dat er wetten in Albanië aangenomen worden, niet volstaat om de vrouwen te beschermen.

Dat men een analyse ter plaatse moet voeren en zich niet met een theoretische analyse tevreden stellen.

Dat dit verslag de beweringen van tegenpartij, volgens welke talrijke NGO'S verzoekster kunnen helpen, ook tegensprekt.

Dat dit verslag ook het feit aan het licht brengt dat de NGO'S die de vrouwen die geslagen worden werkelijk helpen, niet talrijk zijn.

Dat met de Corona 19 crisis, het huiselijk geweld gestegen is .

Dat noch eens, het niet voldoende is op papier te zeggen dat er NGO's bestaan maar men moet ook hun werkmiddelen, hun werkelijkheid en hun doeltreffendheid kunnen nazien.

Dat de vorige Minister van Justitie van Albanië (interview van juni 2021) ook een terugkerend probleem betoont in de oprichting van een werkelijke bescherming voor de vrouwen die geweld kenden.

Dat nog eens, het is niet voldoende voor tegenpartij te beweren dat zij een klacht kon indienen, zonder na te zien hoeveel klachten tot een veroordeling voeren, tot een doeltreffende bescherming van de slachtoffers en de gevolgen van het feit een klacht in te dienen.

Dat volgens de vorige minister van justitie, een van de moeilijkheden juist is:

« une des difficultés est que lorsque les femmes dénoncent un homme violent, elles subissent des pressions pour mettre fin à la plainte ».

Ze vermeldt ook dat indien er wel middelen ingeschakeld werden om de slachtoffers te helpen (in theorie, mogelijkheid zich elders te gaan vestigen, onderzoek van de politie), « cela n 'a pas toujours été une opération facile ».

Dat ze ook betreurt dat de samenwerking met de NGO's beperkt blijft.

Dat men daaraan moet toevoegen dat haar ex-vriend twee neven heeft die bij de politie werken.

Dat ze verzoekt binnen kort het bewijs daarvan te brengen.

Dat het dus logisch is dat indien verzoekster een klacht tegen haar ex-vriendje had ingediend, de twee neven hun familieband zouden hebben laten gelden en zouden deze klacht niet op behoorlijke wijze overgemaakt zouden hebben ofwel zouden verzoekster onder druk gezet hebben zodat dat ze haar klacht zou terugtrekken.

Dat het feit in conflict te zijn met haar eigen familie, haar in een heel kwetsbare situatie plaatst.

Dat ze zich alleen vindt, zonder inkomsten, zonder hulp en zonder steun.

Dat ze niemand heeft bij wie ze toevlucht kan vinden.

Dat wanneer tegenpartij aanduidt dat ze geen rekening kan houden met de vrees van verzoekster haar zoon te zien vermoorden, en door de familie van haar ex-vriend in de prostitutie gedwongen zou zijn, verzoekster de motieven daarvan niet kent.

Dat inderdaad, heel duidelijk, uit de documenten die hier gevoegd zijn voortvloeit dat de vrouwen, steeds van alle kanten onder druk gezet worden.

Dat de vader van het kind zelf, niet over dat kind wou horen spreken.

Dat het dus heel duidelijk is dat haar eigen familie haar zoon niet zou aannemen omdat het heel duidelijk over een schande gaat.

Dat het dus niet onwaarschijnlijk is dat deze familie fysisch het kind zou aanvallen.

Dat in ieder geval, tegenpartij aan verzoekster verwijt geen uitleg te kunnen geven over de manier dat ze deze bedreigingen die haar en haar zoon betreffen, vernomen heeft, hoewel ze geen contacten meer heeft met Albanië.

Dat indien verzoekster door tegenpartij verhoord zou geweest zijn, zou ze duidelijk hebben kunnen uitleggen dat ze in België, twee verre neven van de familie van haar ex-vriend in België gekruist heeft, die haar over het gevaar dat zij en haar zoon liep gesproken hebben.

Dat de vorige Minister van Justitie ook de realiteit van de gedwongen prostitutie in Albanië bevestigt.

En dat, bovendien, verzoekster een verslag van de OFPRA van 2018 neerlegt volgens het welke blijkt dat:

« Plusieurs faiblesses sont pointées du doigt : manque de ressources financières des institutions en charge de l'égalité des genres et de la lutte contre les violences domestiques, sous-effectifs dans les postes de police et faible nombre d'agents de sexe féminin, persistance des mentalités patriarcales et des préjugés y compris au sein des institutions d'Etat, absence de prise en compte des viols conjugaux presque jamais poursuivis, absences de soutien des victimes ayant porté plainte, manque de suivi par la police des ordonnances de protection délivrées qui les rend de facto inefficaces ».

Er zijn ook klachten die door de slachtoffers van huiselijk geweld ingediend worden tegen politieagenten die "niet erin geslagen zijn de bepalingen van de wet te doen eerbiedigen": politieagenten die verzuimd hebben aan signaleringen van huiselijk geweld te beantwoorden of een gerechtelijk geneeskundig onderzoek te vragen voor de slachtoffers, of degenen die geprobeerd hebben de slachtoffers met de daders van huiselijk geweld te verenigen. Dit bevestigt in ieder geval de vrees van verzoekster om een klacht in te dienen omdat twee neven van haar ex-vriend politieagenten zijn.

« les sources concordent pour souligner la difficile mise en oeuvre des ordonnances de protection »

« en raison des éléments exposés supra, un tiers seulement des cas de violences domestiques dénoncés auprès de la police aboutissent à des poursuites judiciaires »

« si aucune femme ne s'est vue refuser ! 'entrée dans un refuge pour manque de place, la couverture géographique limitée de ces refuges, leur nombre insuffisant ainsi que le manque de services de réhabilitation médicale et psychologique qui y sont disponibles pose de sérieuses difficultés d'accès des victimes à une protection efficace.»

Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande aan de Raad om aan haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog documenten met betrekking tot huiselijk geweld in Albanië bij het verzoekschrift (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden. Te dezen voert verzoekster de schending aan van *“het beginsel van behoorlijk bestuur die tegenpartij verplicht een beslissing te nemen met kennis van zaken”*, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit beginsel *in casu* geschonden acht. Bovendien moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is.

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.5. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat het volgende, tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoekster geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekster van 8 november 2019 bij beslissing van 20 maart 2020 kennelijk ongegrond heeft verklaard en heeft besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van het bestaan van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekster had immers niet aangetoond dat zij in haar land van herkomst de mogelijkheden om bescherming te krijgen volledig had uitgeput en dit omdat (i) zij nooit klacht neerlegde bij de politie of enige andere instantie en geen initiatief nam om juridisch advies in te winnen, (ii) de autoriteiten niet kunnen optreden tegen feiten waarvan zij niet op de hoogte worden gesteld, (iii) haar betoog, dat zij in haar toestand enkel dacht

aan vertrekken en onder stress stond, niet volstond, (iv) gezien zij geen klacht heeft ingediend, niet kan worden besloten dat zij bij een klacht met tegenkanting door de politie zou worden geconfronteerd, (v) haar stelling dat twee neven die bij de politie werken haar zouden tegenwerken, slechts een vermoeden betrof van haar kant, (vi) zij nooit problemen gekend heeft met de politie en (vii) het niet volstaat dat zij “meent” persoonlijk niet te kunnen rekenen op veel bescherming door de Albanese autoriteiten. Naast deze vaststellingen verwees de commissaris-generaal ook naar de *COI Focus* van Albanië van 27 juni 2018 waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden en worden genomen om de politionele en professionele autoriteiten te professionaliseren en corruptie verder aan te pakken. Er werd besloten dat uit deze documentatie volgt dat de in Albanië opererende autoriteiten aan hun onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden in geval van eventuele veiligheidsproblemen. De Raad heeft deze beoordeling en beslissing bevestigd in zijn arrest nr. 237 749 van 1 juli 2020. Verzoekster tekende geen cassatieberoep aan tegen voornoemd arrest, zodat alle rechtsmiddelen zijn uitgeput en de beoordeling van het eerste verzoek om internationale bescherming is komen vast te staan, behoudens voor zover er, wat verzoekster betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is, in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het volharden in en herhalen van de door haar afgelegde verklaringen, het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal en het verwijzen naar algemene informatie zonder deze op haar persoon te betrekken, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In het kader van haar huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming moet vooreerst worden vastgesteld dat verzoekster zich enerzijds integraal steunt op de motieven en vrees die zij naar aanleiding van haar eerste verzoek om internationale bescherming reeds heeft uiteengezet, met name de vrees voor haar eigen familie. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt opgemerkt:

“U beperkte zich in deze tot de stelling dat u zich nog steeds bedreigd voelt door de situatie waarin u zit (Verklaring volgend verzoek, punt 16). U herhaalde dat uw familie u niet kan vergeven dat u zwanger bent geraakt van een persoon met wie uw familie niet akkoord was (Verklaring volgend verzoek, punt 21). Uw vrees ten opzichte van uw eigen familie werd in uw vorige verzoek reeds uitgebreid besproken en de conclusie dat u geen reden heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin en evenmin een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar Albanië, werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (cf. supra). U haalde met betrekking tot uw vrees ten opzichte van uw eigen familie geen nieuwe elementen aan die de in vorige beslissingen aangehaalde argumenten kunnen ondermijnen.”

De commissaris-generaal stelt op correcte wijze vast dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van de vluchtmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet, met name de bewering dat verzoekster bij terugkeer naar Albanië opnieuw zou worden gevisieerd omwille van de feiten die zij bij haar vorige verzoek heeft uiteengezet, wat evenwel geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het commissariaat-generaal

en de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van het bestaan van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband wijst de Raad er nogmaals op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekster nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij enerzijds tot de vaststelling gekomen is dat verzoeksters bijkomende verklaringen en nieuw neergelegde documenten de eerder vastgestelde onaannemelijkheid van het niet beroep kunnen doen op de eigen autoriteiten niet vermogen om te buigen.

In verband met de anderzijds aangevoerde “*nieuwe elementen*” wordt in de bestreden beslissing voor recht gezegd:

“Wat betreft uw vrees dat de familie van uw voormalige vriend R.T. uw zoon zal vermoorden en u in de prostitutie zal dwingen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u deze vrees op geen enkele manier concretiseert (Verklaring volgend verzoek, punt 19). Zo blijkt uit uw verklaring op geen enkel moment om welke reden de familie van uw voormalige vriend het op uw zoon gemunt zou hebben. U stelde in dit verband dat de familie van uw voormalige vriend niet erkent dat hij de vader is van uw zoon (Verklaring volgend verzoek, punt 21). Dit vormt echter bezwaarlijk een geloofwaardig motief om uw kind naar het leven te staan. U verklaarde daarnaast ook dat uw en zijn familie conflicten hebben (Verklaring volgend verzoek, punt 21). U gaf echter niet aan wat deze conflicten precies inhouden, waardoor uw stelling weinig overtuigend overkomt. Dat er dient te worden getwijfeld aan de door u aangehaalde bedreigingen, blijkt verder ook uit de vaststelling dat u niet op een geloofwaardige manier kon uitleggen hoe u te weten kwam dat de familie van uw voormalige vriend uw zoon wil vermoorden en u in de prostitutie wil dwingen. U heeft volgens uw verklaringen immers met niemand in Albanië nog contact, ook niet met uw eigen familie of met uw voormalige vriend (Verklaring volgend verzoek, punt 21 en Notities Persoonlijk Onderhoud 1ste verzoek om internationale bescherming, d.d. 10 maart 2020, p.4 en p.6). Uw stelling dat u dit hoorde van heel veel Albanezen in Namen die uit uw streek afkomstig zijn toen u in de zomer naar het park ging om er te wandelen met uw kind, kan maar moeilijk overtuigen (Verklaring volgend verzoek, punt 19). Dit wringt overigens ook met uw eerdere stelling in uw eerste verzoek dat u in België veel binnen blijft uit schrik dat uw familie u zal vinden (NPO 1ste verzoek, p. 6). Dergelijke incoherente verklaringen plaatsen een bijkomend voorbehoud bij uw stelling dat de familie van uw voormalige vriend u bij terugkeer naar Albanië bedreigt. Het stemt bovendien tot nadenken dat u, nadat u reeds in de zomer van 2021 te weten kwam dat u en uw zoon gevaar lopen in Albanië, nog tot 17 november 2021 wachtte om een tweede verzoek in te dienen. Verder mag het verbazen dat u, die luidens uw laatste verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste verzoek, sinds januari 2020 geen contact meer heeft met uw voormalige vriend, nu plotsklaps zou vernomen hebben dat zijn familie u bedreigt (NPO 1ste verzoek, p. 6). U legt bovendien geen enkel begin van bewijs neer waaruit blijkt dat u of uw zoon door de familie van uw voormalige vriend geviséerd zou worden.”

Verzoekster slaagt er allereerst niet in om afbreuk te doen aan deze motieven, op grond waarvan, in weerwil van wat verzoekster in het verzoekschrift voorhoudt, wel degelijk blijkt dat geen rekening kan worden gehouden met deze niet-geconcretiseerde vrees. In zoverre verzoekster haar eerder afgelegde verklaringen en de aangevoerde feiten louter herhaalt en bevestigt, dient te worden vastgesteld dat zij hiermee geenszins afbreuk doet aan de voormelde, omtrent deze afgelegde verklaringen en aangevoerde feiten gedane vaststellingen. Waar verzoekster in het verzoekschrift impliceert dat zij gehoord had moeten worden door het commissariaat-generaal en dat ze dan duidelijk zou hebben kunnen uitleggen dat ze in België twee verre neven van de familie van haar ex-vriend gekruist heeft, die haar over het gevaar dat zij en haar zoon lopen gesproken hebben, wijst de Raad erop dat de beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt *in casu* dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig

artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster heeft geregistreerd en van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Verzoekster werd aldus wel degelijk gehoord en kon haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig, volgend verzoek werd aan verzoekster overigens verduidelijkt dat het commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar volgend verzoek reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Door in het verzoekschrift nogmaals af te komen met een nieuwe *a posteriori* verklaring over hoe zij, die beweerde geen contacten meer te hebben in Albanië, op de hoogte kwam van de bedreigingen aan het adres van haar en haar zoon, neemt zij de pertinente en terechte vaststellingen uit de bestreden beslissing, dat er getwijfeld dient te worden aan de door haar aangehaalde bedreigingen, allerminst weg.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens terecht als volgt overwogen:

“Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor de problemen met de familie van uw voormalige vriend geen beroep zou kunnen doen op de in Albanië beschikbare autoriteiten. U haalde in het kader van uw huidige, tweede verzoek om internationale bescherming immers geen enkel element aan waaruit zou kunnen blijken dat er voor u in Albanië geen bescherming beschikbaar is.

*Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt voorts dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.*

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops”(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke “legal aid clinics” opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen,

nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficiërs werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Het Commissariaat-generaal erkent daarnaast dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017**, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een "nationaal doorverwijzingsmechanisme" aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese "Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence" en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau 'child protection units' actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderscherming actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Gelet op bovenvermelde meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

Aangezien verzoekster de bedreiging uitgaande van de familie van haar ex-vriend op geen enkele wijze weet te concretiseren en in de bestreden beslissing overigens op uitvoerige wijze wordt geduid dat de nationale autoriteiten in geval van eventuele problemen aan verzoekster voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen kunnen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er nog op dat een loutere verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, evenwel geheel in gebreke.

Blijkens de door de verwerende partij gehanteerde landeninformatie zijn er bovendien verschillende mogelijkheden voor verzoekster om eventueel wangedrag van de politie aan te kaarten en om alsnog de nodige bescherming en steun te genieten; mogelijkheden die zij blijkens haar verklaringen onbenut liet. Zij legde zelfs nooit een klacht neer bij de politie, contacteerde geen advocaat, noch de ombudsman, noch enige hulporganisatie. De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 237 749 in dit verband reeds terecht als volgt:

“Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen verzoekende partij geenszins gedaan heeft. Verzoekende partij heeft naar aanleiding van haar aangehaalde problemen door haar zwangerschap nooit een klacht neergelegd bij de politie of enige andere instantie over deze problemen ingelicht. Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.”

Waar verzoekster in huidig verzoekschrift nogmaals wijst op twee neven die bij de politie werken waardoor zij logischerwijze geen klacht indiende bij de politie tegen haar ex-vriend, wijst de Raad erop dat dit argument reeds is beantwoord in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming, waar in arrest nr. 237 749 voor recht wordt gesteld:

“Zij verwijst ten slotte nog naar haar twee neven en hun beweerde invloed binnen de politiemacht, en de mogelijke represailles bij het indienen van een klacht. Dit is echter een loutere herhaling van haar verklaringen tijdens het persoonlijke onderhoud. Dit betoog doet geen afbreuk aan het motief hieromtrent in de bestreden beslissing. Zij beperkt zich nogmaals tot een loutere bewering die zij niet met enig begin van bewijs aantoot.”

De informatie die verzoekster bij haar verzoekschrift bijbrengt en citeert, zijnde een artikel met getuigenissen van Albanese vrouwen, een interview met de voormalige Albanese minister van justitie en een verslag van OFPRA uit 2018, doet op generlei wijze afbreuk aan de informatie, zoals gehanteerd door de verwerende partij in de bestreden beslissing. Dat er in Albanië op het vlak van huiselijk geweld nog ruimte is voor verbetering in de gerechtelijke vervolging en de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties en dat er nog een aantal hervormingen nodig zijn, betreffen namelijk gegevens die in de voormelde motivering en de informatie waarop deze motivering schraagt uitdrukkelijk en terdege in rekening worden gebracht.

In de bestreden beslissing wordt immers erkend dat huiselijk geweld nog steeds een wijdverspreid fenomeen is in Albanië maar wordt tevens gesteld, geïllustreerd en gestaafd, onder verwijzing naar landeninformatie dat, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan dit fenomeen en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar algemene informatie omtrent de “catastrofale” situatie van vrouwen en stelt dat de aangenomen wetten niet volstaan om de vrouwen te beschermen, dat men een analyse ter plaatse moet uitvoeren en zich niet met een theoretische analyse tevreden moet stellen, wijst de Raad er evenwel nogmaals op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft desbetreffend in gebreke. Verzoekster kan voorts geenszins worden gevolgd waar zij betoogt dat de verwerende partij zich tevreden stelt met een theoretische analyse. Los van de vraag of de ngo's die vrouwen helpen al dan niet talrijk en/of doeltreffend zijn en de vaststelling dat met de coronacrisis het

huishoudelijk geweld gestegen is, blijkt uit de voorliggende objectieve informatie genoegzaam dat er in Albanië de nodige stappen zijn gezet naar een betere bejegening van slachtoffers van huiselijk geweld.

Op basis van de beschikbare informatie moet worden besloten dat de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming en ondersteuning bieden en dat aangenomen kan worden dat verzoekster zich bij eventuele (verdere) problemen toegang kan verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege haar nationale overheden.

Het voorgaande vindt overigens bevestiging in het feit dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 14 januari 2022 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De door verzoekster neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.3.7. Omtrent de minstens impliciet aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidige (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort luidens artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook geen sprake.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.10. Waar verzoekster uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS